మళ్ళీ ఎప్పుడో.. ఎక్కడో..?

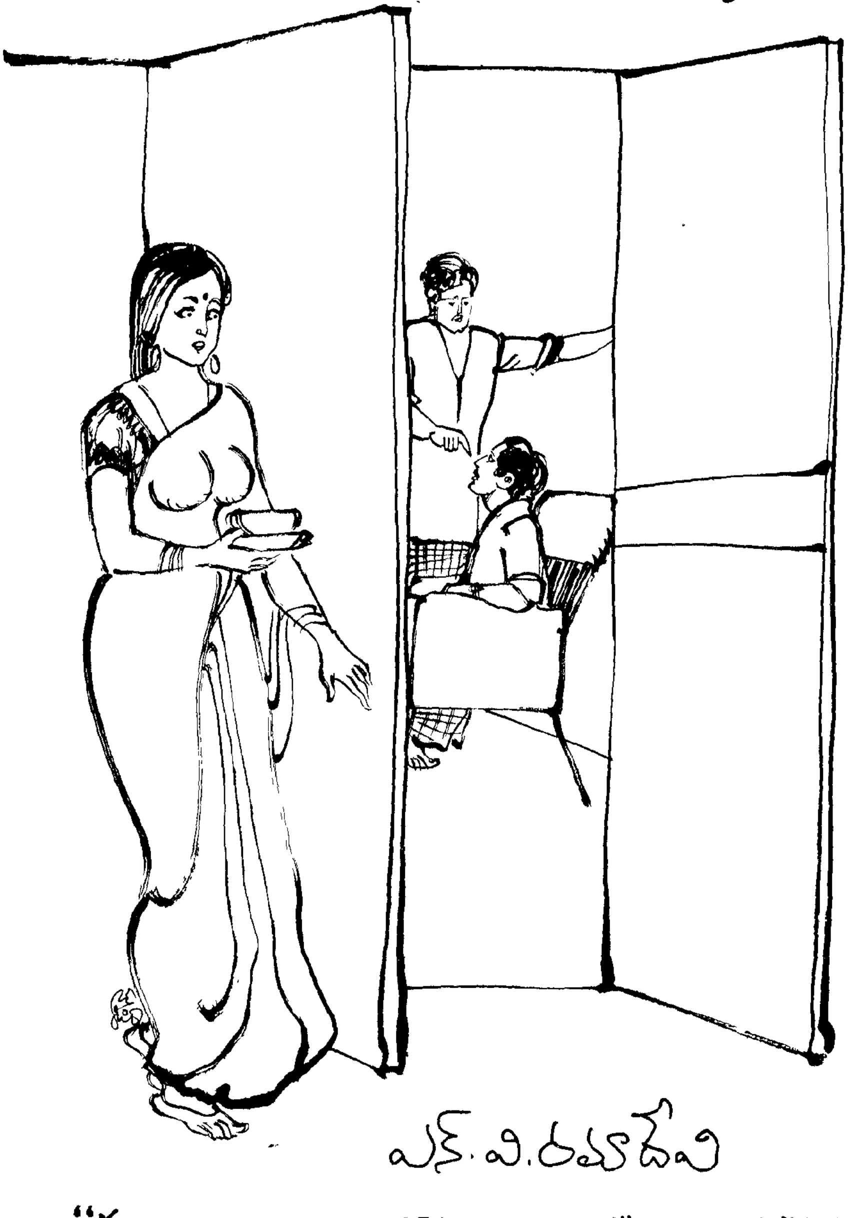

ఎస్.వి.రమాదేవి

"మా ఇందిర ఉత్తరం వ్రాసింది రమేష్! తన పరీక్షలైపోయాయిట..." చేతిలోని కవరుని ఏదోసారి చదువుకుంటూ ఉత్సాహంగా చెప్పాడు కిశోర్.

"ఊహూఁ... అలాగా!" అన్నాడు ఏదో అర్జెంటు ఫైలుని చూసుకుంటూ మధ్య మధ్య మరేదో వ్రాసుకుంటూ.

"ఈసారి సెలవులకు ఇక్కడికే వస్తుందిట ఊరు చూట్టానికి" ముఖమంతా వెలిగిపోతుండగా చెప్పాడు మళ్ళీ.

"మంచిదే" అన్నాడు ఫైలువంకే దీక్షగా చూస్తూ రమేష్.

"కాని... కాని..." అంతలోనే విచ్చిన ముఖం కాస్త ఎడలిపోయింది. "కాని... ఇప్పుడెలా?" అన్నాడు నీరసంగా.

"ఏం?" తలెత్తకుండానే ప్రశ్నించాడు రమేష్.

"ఇందిర వచ్చేప్పటికి నేనుండనుగా? సరిగ్గా ఈ సమయానికే ఆ క్రికెట్ మేచ్‌కి పిలుపు రావాలా? అటు వెళ్ళకుంటే వీళ్ళేదు. వెళ్తే ఇందిర..." అక్కడితో ఆపి బిక్కముఖం పెట్టాడు కిశోర్.

"ఏమిటోయ్ నీ గోలా...?" అప్పటికి తన పని ముగించి ఫైలు మూసి, పెన్ కేప్ పెట్టేస్తూ తీరిగ్గా తలెత్తాడు రమేష్.

ఉరిమి చూశాడు కిశోర్. "నా బాధ నీకు గోలగా వుందన్నమాట?"

"సరేలే! కోప్పడకు. ఇంతకూ ఏమిటా బాధ? ఎవరో వస్తారన్నట్టున్నావు కదూ? ఎవరు? ఎందుకూ?"

"ఆరి... దుర్మార్గుడా" తన బాధ మరచిపోయి, ఆశ్చర్యంగా నోరు వెళ్ళబెట్టాడు కిశోర్. కాసేపటికి తేరుకుని, "ఇంతసేపూ నే చెప్పేది వింటున్నావే అనుకున్నాను 'ఆహా'... 'అలాగా' అంటూంటేను! అసలేమీ తలకెక్కలేదూ?" అన్నాడు ఒళ్ళు మండిపోతుండగా.

"నా పనేదో చేసుకునేటప్పుడు చెప్తే ఎలా ఎక్కుతుంది? సరేలే! యిప్పుడు చెప్పు" నిమ్మకు నీరెత్తినట్టు తాపీగా ప్రశ్నించాడు రమేష్

కోపంతో వేడెక్కిన కిశోర్ జవాబు చెప్పక పోవటంతో, తనే అతడి చేతిలోని కవరు నందుకొని చూశాడు రమేష్. చదవటం ముగించి, "అదా సంగతి..." అన్నాడు ఓరగా మిత్రునివంక చూస్తూ. కిశోర్ ముఖంలో కోపచిహ్నాలు కొద్దిగా సడలటం గమనించి, "ఇంతకూ మీ మరదలు త్వరలో వస్తోందన్నమాట?" అన్నాడు హుషారుగా, అతడి మరదలొస్తే, తనకేదో ఒరిగిపోతుందన్నంత సంతోషంతో. "అరెరె! మీ మరదలు పేరు ఇందిరా?" అన్నాడు మరోసారి ఉత్తరంవంక, సంతకంవంక చూస్తూ.

అప్పటికి క్రమేపీ చల్లబడిన కిశోర్ మామూలు ధోరణికి వస్తూ, "అవునూ... ఏం?" అన్నాడు.

"ఏంలేదు. ఇందిరన్న పేరు నాకు చాలా ఇష్టం. మా చెల్లెలికికూడ పట్టుబట్టి, ఆ పేరే పెట్టుకున్నాను చిన్నప్పుడు. అదీ సంగతి!"

"నిజంగా? నీకు ఇందిరనే చెల్లెలుకూడ వుందన్నమాట?" ఆశ్చర్యపోయాడు కిశోర్.

"ఊఁ... మా 'ఇందు' కూడ నేను ఉద్యోగంలో చేరినప్పటినుండి ఇక్కడికి వస్తాననే అంటూంది. కాని... ప్చ్!" నిట్టూర్చాడు రమేష్.

"ఏం?" పేదరికంలో ఎదురయ్యే ఎన్నో రకాల కష్టనిష్టూరాల నెరుగని ఆ గర్భ శ్రీమంతుడైన కిశోర్‌కి రమేష్ నిట్టూర్పెందుకో అర్థంకాక అడిగాడు.

ఓ క్షణం అతడివంక ఏదోలా చూసి, "అబ్బే! ఏంలేదు." అంటూ అంతకుమించి మరేం చెప్పటం ఇష్టంలేని రమేష్ మౌనం, అతడిలో ఏవేవో సంశయాలు రేపింది. 'బహుశా తను అతడి రూమ్‌మేట్‌గా వుండటంవల్ల, తన చెల్లెల్నిక్కడికి తీసుకొచ్చేందుకు సంశయిస్తున్నాడేమో! నిజానికి తన ప్రోద్బలంవల్లనేగా ఇద్దరూ ఒకే రూమ్‌లో వుండటం జరిగింది. మొదట్లో అతడుండే సింగిల్ రూమ్ ఖాళీ చేయించి, కొంచెం విశాలంగా, మరింత సౌకర్యంగా వున్న ఈ యింటిని కొంచెం అద్దె

ఎక్కువైనా తీసుకున్నాడు తను, రమేష్ కాట్టే యిష్టం లేకున్నా! ఆనాటి రమేష్ అయిష్టానికి ఇంకెన్ని కారణాలున్నాయో ? ప్చ్! పూర్ ఫెలో! ఎంత మనసులు కలిసిన స్నేహంలోనైనా కొన్ని సంశయాలు, సందేహాలు చోటుచేసుకునే వుంటాయన్నమాట !' అనుకున్నాడు తనలో.

* * *

అసలు కథేమిటంటే...

అనగా అనగా ఓ ఆఫీసులో గుమస్తా పదవిలో నున్న రమేష్ అనే అబ్బాయికి, కిశోర్ అనే అబ్బాయితో చిత్రంగానే స్నేహం కుదిరింది. నిజానికి ప్రతి వ్యక్తికీ మరో వ్యక్తితో జరిగే పరిచయం... ఎవరిది వారికి చిత్రంగానే వుంటుందనుకోండి. సరే! స్నేహం కుదిరింది. జీవనోపాధికి కాకున్నా, పురుష లక్షణాన్ని తనలాంటివాళ్ళు తండ్రి ఆస్తి చూసుకుని వదిలేస్తే, స్త్రీలు ఆయా స్థానాల్నాక్రమించి, 'ఉద్యోగం కేవలం స్త్రీ లక్షణం'గా మార్చేస్తారనే భయంతో ఓ ఉద్యోగాన్నన్వేషిస్తూ ఓ డిగ్రీని చంకలో పెట్టుకుని భాగ్యనగరంలో వాలిన కిశోర్... రమేష్‌తో అనుకోకుండా ఓ హోటల్లో ముఖ పరిచయాన్నీ, మరో థియేటర్లో ఏదో టికెట్ల సందర్భంగా వాక్పరిచయాన్నీ... ఏర్పరచుకొని, మరోసారి మరో పార్క్‌లో కలిసి తమ పరిచయాన్ని మరింత పెంపొందించుకుని, చివరికి ఒక్క ఇంటిలో వుండి ఒకే మంచంపై పడుకునేంత వరకూ వచ్చారు. ఎటొచ్చీ ఒకే కంచంలో తినే అవకాశాన్ని మాత్రం హోటలువాడు కలిగించలేదంతే !

వచ్చి ఐదారు నెల్లయినా... ఉద్యోగం దొరక్కపోయినా, క్రికెట్ ఛాంపియన్ కావటంతో, అప్పుడప్పుడు ఎక్కడ క్రికెట్‌మేచ్ జరుగుతోందని తెలిసినా అందులో పాల్గొని నలుగురిలో గుర్తించతగ్గ పేరును, పేరుతోపాటు బహుమతులను కూడ సంపాదించసాగిన కిశోర్ కిప్పుడు ఎక్కడో ఢిల్లీలో జరిగే క్రికెట్ పోటీల కాహ్వానమందింది.

అది అందిన, అతడంగీకరించేసిన తదుపరే వచ్చిందీ లేఖ !

ప్రయాణం మర్నాడే !

'ముందు నుయ్యి, వెనక గొయ్యి'గా వుందతడి స్థితి !

రాత్రంతా ఏకధ్యమ్నగా ఆలోచించిన పిమ్మట... 'నూతిలోనైతే నీటికని వచ్చినవారెవరైనా చూసి రక్షించవచ్చునీ, గోతిలో పడ్తే చూసే దిక్కయినా వుండే అవకాశం లేదనీ...' కాబోలు ముందుకే పోదల్చుకున్నాడు.

'ఇందిర వచ్చినా తనకు మారుగా రమేష్ వున్నాడు. కనుక తనొచ్చేవరకూ ఏ లోపం కలుగకుండా చూస్తాడు. ఆ తర్వాత... తనొచ్చాక... ఊరంతా జోరుగా... హుషారుగా... షికారు పోవచ్చు !'

* * *

మర్నాడు అనుకున్నట్టుగానే రోజంతా ప్రయాణ సన్నాహంలో వున్న కిశోర్‌ని చూసి, "అయితే వెళ్లటానికే నిశ్చయించుకున్నావన్న మాట ?" అన్నాడు రమేష్ తాపీగా.

"అన్న మాటేమిటి ? కనిపిస్తున్న మాటే !" అన్నాడు కిశోర్ సూట్‌కేసు ఎడాపెడా సర్దేసుకుంటూ.

ఆ రాత్రి ట్రైన్‌లో కూర్చుని ట్రైను కదిలేంతవరకూ ప్లాట్‌ఫారంమీద నిల్చున్న రమేష్‌తో 'ఇందిర వస్తే అతడెలా మర్యాద చేయాలో, ఇందిర స్వభావ విశేషాలు, చలాకీతనం...' ఇత్యాది గుణ విశేషాల కోసహో వర్ణించి వర్ణించి, అంతా వివరించినాక, ట్రైను కదులుతూంటే, "జాగ్రత్త! మా ఇందిర..." అంటూనే వున్నాడు.

అంతక్రితం చెప్పినదే నిద్రమత్తులో వింటూ, పరధ్యానంగా "ఊఁ" కొడుతూన్న రమేష్‌కింకా, ఆ కదిలే రైల్లోంచి రైలు కూతతోపాటు అతడేం చెప్పాడో ఎలా అర్థమౌతుంది ?

* * *

నాలుగురోజులు ఇంట్లో మరో వ్యక్తి లేక, నిశ్శబ్దంగా గడిచాయి.

ఆ రోజు ఆదివారం. ఈజీఛైర్లో ఈజీగా వాలి, తీరిగ్గా ఏదో పుస్తకం చేతిలో పట్టుకుని దీక్షగా చదువుతూ కూర్చుని వున్నాడు రమేష్. ఇంతలో తలుపు దబదబా చప్పుడు కావటంతో అతడి చమువుకంతరాయం కలిగింది.

త్రి

డా॥ దాశరథి

కాల జ్వాలలు
గళాన మాలలు;

యెలా వుంచడం ?
యెలా తెంచడం ?

* * *

జీవితమొక వింత ప్రహేళిక
ఒకప్పుడు కాళిక; ఒకప్పుడు కేళిక.

* * *

పరిమళాన్ని నేను; వట్టి పువ్వునుకాను
వసివాడిపోతానని భయపడబోను.

'వెధవ గోల' ఎప్పుడూ ఈ ఆఫీసు గొడవలూ, ఫైల్సూ... వుండనే వుంటాయి. అవి లేకుంటే కిశోర్ గాడుంటే క్షణం ప్రశాంతంగా వుండనివ్వడు. ఎప్పుడూ ఏదో వాగుతూనే వుంటాడు విశ్రాంతి లేకుండా. అలా వాగేందుకు వాళ్లమ్మ చిన్నప్పుడెన్ని హార్లిక్సులూ, గ్లూకోజ్‌లూ, ఓవల్టీన్‌లూపట్టిందో గాని, ఆ శక్తంతా అలా వాగేందుకే వినియోగిస్తాడు తన దుంపతెంచడానికి. ఇవాళేదో వాడూలేడు, ఫైల్స్ గోడూ లేవనుకుంటే ఈ తలుపు చప్పుళ్ల గోలొకటి మధ్య ! ఎవరో ఒకరు ఎందుకో ఒకదానికి తలుపులు తడ్తూనే వుంటారు. పాలవాడి బాకీ తీర్చలేదింకా. వాడేమో ? లేకుంటే తనకు అప్పులిచ్చేదాతల్లో మరొకడా యితడు ? ఇందాకనే ఒకడు వచ్చి వెళ్లాడు. ఇప్పుడెవరో ... ఏమో ? అబ్బా ... అవతల తలుపు విరిగిపోయేట్టు ఎవరో బాదుతున్నారు. ఎక్కడ ఎవరి కొంప మునిగిపోయిందో మరి ?'

చేతిలోని పుస్తకాన్నవతల పడేసి తలుపు తెరిచే లోపల రమేష్ హృదయంలో సుళ్ళు తిరిగిన భావ పరంపర యిది !

విసురుగ తెరచిన తలుపుల కావలనున్నది పాలవాడూ కాదు. నీళ్లవాడూ కాదు. అప్పుల వాడంతకన్నా కాదు.

తెల్లచీర కట్టుకున్న, మల్లెపూలు పెట్టుకొని, ఎవరో కాటుక కన్నుల చిన్నది బెదురుచూపులతో, చేతిలో ఓ చిన్న సూట్‌కేసుతో నిల్చుని వుంది.

తెల్లబోయాడు రమేష్.

ఓ క్షణకాలం స్తంభించిన మెదడు చురుగ్గా పనిచేయ నారంభించింది.

అప్పుడు హఠాత్తుగా గుర్తు వచ్చిందావిడ ఎవరో !

'అన్నట్టు ఈ రెండు మూడురోజుల్లో ఎప్పుడో ఇందిర వస్తుందని, స్టేషన్ దగ్గరకెళ్తూండమనీ కిశోర్‌గాడు అంతగా చెప్తే తను ఈ నవలలూ, ఫైల్సూ గొడవల్లో పడి ఆ విషయమే మరచిపోయాడు. ఎంత పనయింది ? పాపం ... ఇల్లెలా కనుక్కోగలిగిందో ?' నొచ్చుకుంటూ ఆమెవైపు చూసి, "మీరా !" అన్నాడు పలకరింపుగా. అంతకు మించి ఎలా మాట్లాడాలో పరాయి ఆడవాళ్లతో అట్టే పరిచయంలేని రమేష్‌కి తోచలేదు.

ఆమె వింతగా చూసిందతడ్ని.

బయట ఎండ మండిపోతూంది. ఇల్లరుగు అసలే చిన్నది కావటం వల్ల ఎండ ఏటవాలుగా ఆమెపైనే ప్రసరిస్తూండటంతో, తన సంకోచాన్ని వెనక్కినెట్టి కర్తవ్యాన్ని స్ఫురణకు తెచ్చుకుని, "లోపలికి రండమ్మా ముందు. ఎండ పడుతోంది" అంటూ లోనికి దారితీసాడు.

ఆమె దిక్కులు చూస్తూ తడబడుతూ లోనికి వచ్చింది.

రమేష్ గబగబా రూమంతా చెల్లాచెదురుగా పడున్న పుస్తకాలనన్నింటినీ ఏరి టేబిల్‌పై దొంతరగాపెట్టి, ఓ కుర్చీ చూపాడామెను కూర్చోమన్నట్టుగా.

కాని ఆమె కూర్చోలేదు. బెదురుచూపులతో ఇల్లంతా పరిశీలిస్తూనే వుంది.

ఆమె చూపులనూ, సంశయాన్నీ గమనించిన రమేష్‌కి తన పొరపాటేమిటో తెలిసివచ్చింది. 'ఆమె పాపం రాకరాక వచ్చిందిక్కడికి. ఆమె దురదృష్టమూసి, ఇప్పుడే వాడటు వెళ్లాల్సి వచ్చింది. ఇంతకూ కిశోర్ చెప్పబట్టి, ఆమె చెప్పకున్నా ... ఆమె ఎవరో తను అర్థం చేసుకోగలిగాడు కాని, తనెవరో ఆమెకేం తెలుసు పాపం ! తన ప్రయాణం గూర్చి కిశోర్ లెటర్ ద్వారానైనా ఆమెకు చెప్పలేదయె ! రాక రాక వస్తానని వ్రాసిన మరదలికి 'నేనుండను. రావద్ద'ని వ్రాస్తే, అసలే ముక్కుమీద కోపం ఎక్కువైన ఆ మరదలికి ఒళ్లుమండి మళ్లీ అలా వచ్చే ప్రయత్నమే చెయ్యదట. అదీ భయం కిశోర్‌కి. 'ఎలానూ ఆమె వచ్చేసరికి కొన్నాళ్ళు పడ్తుంది. ఆమె వచ్చిన కొద్దిరోజులకి తను వచ్చేస్తాడు. ఇంకేం ? ఆ మాత్రం దానికి రావద్దని

వ్రాయటమెందుకూ ?' అని వాడి ఊహ. ఇంతకూ ఇంటికి వస్తూనే తను ఎదురుచూసే వ్యక్తి కాక, ముక్కూ ముఖం తెలియని తాను కూర్చోమనగానే తెల్లబోక నల్లబోతుందా ?'

అలా అనుకున్నాక ఆ వెంటనే ఓ అందమైన చిరునవ్వును తన ముఖాన పులుముకున్నాడతడు. ఆ చిరునవ్వులో ఆప్యాయత ఓ ఔన్సు, అభిమానం మరో రెండౌన్సులూ కలిపి ప్రదర్శిస్తూ, ముందుగా తనను తాను ఆమెకు పరిచయం చేసుకున్నాడు. స్టేషన్ దగ్గరకు రాలేకపోయినందుకు కారణం కూడ చెప్పి క్షమార్పణలు కోరాడు.

ఆపైన ఇంకా ఇలా అన్నాడు: "కిశోర్ లేకుంటే ఏమ్మా ? మీరు మా అతిధులు. తను వచ్చేవరకూ మీకు అతిధి సత్కారాలకే లోటూ రానివ్వకూడదని మాట తీసుకుని మరీ ... రైలెక్కాడు మా వాడు. అంచేత మీరిక్కడ ఏ మొహమాటమూ పడకూడదు. మరో వారం పదిరోజుల్లో వాడెలాగూ వస్తాడు. ఆ తర్వాత ఈ భాగ్యనగరమంతా మీ ఇష్టం వచ్చేట్టు చూసేయొచ్చు. ఏమంటారు ?"...'తనూ ఆమెను చూసి మొహమాటపడితే ఆమె ఇప్పుడే మళ్ళీ ట్రైన్ ఎక్కేసేలా వుంది. ఆపైన కిశోర్ వచ్చాక వాడి తిట్ల వర్షం వినే సహనం తనకు లేదు.' అందుకనే తనే చనువు తీసుకొని ఆమె సంకోచాన్ని తొలగించడానికి పూనుకున్నాడు.

ఎలాగైతేనేం ఆమె మెల్లగా కుర్చీలో కూర్చుంది. ఇప్పుడామె ముఖంలో భయచిహ్నాలు చాలావరకు అంతరించాయి.

తనూ మరో కుర్చీలో కూర్చుని కిశోర్

మళ్ళీ ఎప్పుడో... ఎక్కడో

వివరాలు, తమ స్నేహం గూర్చి చెపుతూనే మధ్యలో మరోసారి ఆమెను వేడుకున్నాడు – "నేను స్టేషన్‌కి రాలేదని మీరేం అనుకోరు కదూ ? ఒకవేళ అనుకున్నా మనసులోనే ఎన్నైనా అనేసుకోండిగాని, మీ బావతో చెప్పకండేం ? నా ప్రాణం తీసేస్తాడు" అంటూ నవ్వాడు రమేష్.

అంతలోనే అతడి దృష్టి అంతవరకూ ఓ వైపు నవల చదువుతూనే, మరోవైపు అదే వూపుతో పీల్చిపారేసిన సిగరెట్టు పీకలపై పడింది.

వెంటనే కంగారుపడి ఆమె గమనించకుండా, మాటలమధ్య కాలితో వాటిని తను కూర్చున్న కుర్చీ క్రిందకు త్రోసేయసాగాడు. 'ఇందిరకు సిగరెట్టంటేనే ఎలర్జీట. అందుకే కిశోర్ సిగరెట్ల జోలికే పోడట !'

అతడి కంగారూ, ఆ ప్రవర్తనమూ ఓ కంట చూస్తూ, అతడు చెప్పేది వింటున్న ఆమె తన బెదురుపాటును వెనక్కినెట్టి నవ్వకుండా వుండలేకపోయింది. అప్పటికిగాని ఆమె ఫ్రీగా మూవ్ కాలేకపోయింది

"చూడండి. నేనిన్ని మాటలు చెప్పానుగాని, మీరు నోరు విప్పనేలేదు. నన్నో అన్నయ్యగా భావించి కిశోర్ వచ్చేవరకూ ఏ మొహమాటమూ లేకుండా వుంటే నేను చాలా సంతోషిస్తాను. అన్నట్టు అన్నయ్యంటే గుర్తొచ్చింది. నాకో చెల్లెలు కూడ వుంది. విశేషమేమిటంటే... ఆ చెల్లెలికి కూడ మీ పేరే !..." మళ్ళీ తనే అన్నాడు రమేష్.

"నా పేరా ?" ఆశ్చర్యంతో అప్పటికి పెదవులు విప్పిందామె.

"అవునండి. మా చెల్లెలి పేరుకూడ ఇందిరే ! మా ఇందిరకు నేనంటే అమిత ప్రేమ..." అంటూ ఏదో చెప్పబోయి ఆగి, "ఆఁ... అదిసరే ! మిమ్మల్ని కూడ మీ పేరుతోనే సంబోధిస్తే... మీకేమన్నా అభ్యంతరమా ?" అడిగాడు.

కొద్దిసేపు ఎటో చూస్తూ మౌనంగా కూర్చున్న ఆమె, మరో రెండు నిమిషాలకు సమాధానం చెప్పింది తల అడ్డంగా వూపుతూ "ఉహూఁ..." అని. అంతే !

"అరె ! మిమ్మల్నిక్కడే కూర్చోపెట్టేసాను భోజనమదీ ఏర్పాటు చేయకుండా ! లేవండి. అదిగో ! బాత్‌రూం. స్నానం చేస్తారో, ముఖం కడుక్కుంటారో మీ యిష్టం. ఈలోగా, నేను కారియర్ తెస్తాను హోటలునుండి." అంటూ లేచి, కొక్కానికి వ్రేలాడుతున్న స్టీలు కేరియర్ అందుకుంటూన్న రమేష్‌కి "అన్నగారూ" అనే ఆమె పిలుపు వినపడటంతో తలత్రిప్పి ఆమె వంక చూశాడు.

"ఏంలేదు. నన్ను మీ చెల్లెలిగా అభిమానిస్తూ 'మీరు' అంటూ మన్నించడం ఏం బాగాలేదు. దయచేసి ..."ఆమె అర్ధిస్తున్నట్టుగా చెప్పబోయింది.

"ఓహ్ ! అదా ! మీరేం అనుకు...అహఁ... సారీ ! నువ్వేం అనుకుంటావోనని అలా అన్నాను. ఇకపై అలా పిలువనుగా ?" అంటూ నవ్వాడు రమేష్.

"ఫర్లేదు అన్నగారూ ! నేనేం అనుకున్నా

HTM-AFL-2583

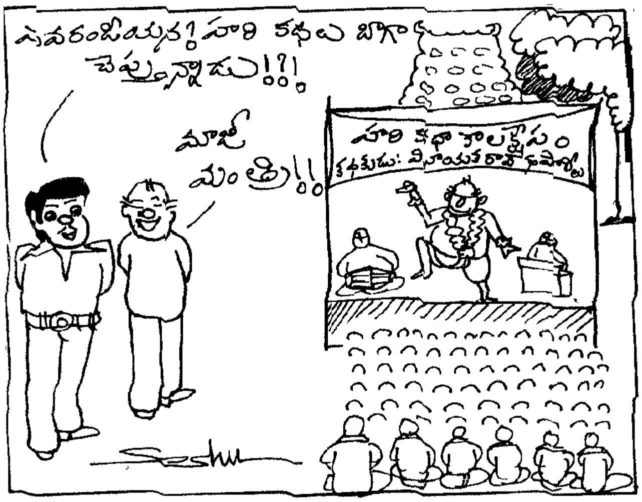

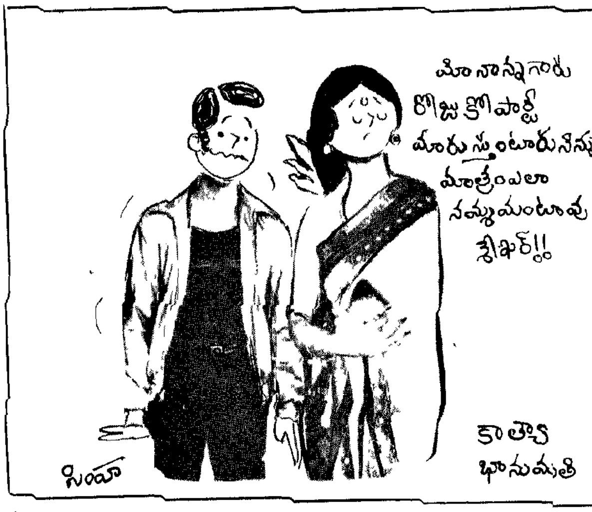

మనసులోనే అనుకుంటాను. మా భావతో చెప్పను లెండి'' తనూ నవ్వుతూనే అంది.

ఫకాలున నవ్వేసాడు రమేష్.

''భలేదానివమ్మా. నా మాటలు నాకే అప్పజెప్పేశావు. మరి అన్నయ్యను మాత్రం 'గారూ' 'మీరూ' అని మన్నిస్తారేమిటి ?'' చిలిపిగా అడిగాడు.

''క్షమించండన్నయ్యా! ఇకనుండి ఆ పొరపాటు కూడ జరగదు'' హామీ యిస్తూ లేచిందామె.

*　　　*　　　*

''ఇందిరా !''

''వస్తున్నానన్నయ్యా!'' స్నానంచేసి చీర మార్చుకుని వచ్చిందామె.

''భోజనం రెడీ ... '' కేరియర్‌ని టేబిల్‌పై పెట్టాడు రమేష్.

''తింటానికి నేనూ రెడీయే...'' చిరునవ్వుతో వచ్చి టేబిల్‌కి దగ్గరగా కుర్చీలాక్కుని కూర్చుందామె.

ఈ పదినిమిషాల సంభాషణతోనే పదేళ్ల అనుబంధం ఏర్పడిపోయింది వారిమధ్య. ఆడవారితో కాకున్నా పదిమంది స్నేహితులతో ఇట్టే చనువుగా కలిసిపోయే రమేష్ వాక్చాతుర్యమే దానికి కారణం.

కేరియర్ విప్పి హుషారుగా వడ్డించబోయాడు రమేష్.

''ఆహాఁ...ఆడవాళ్లుండగా మగాళ్లు వడ్డించరాదు'' కేరియర్‌ని తనే అందుకుందామె చొరవగా.

''ఏమిటమ్మోయ్ ! రూల్సు జారీచేస్తున్నావు? ఏమో అనుకున్నానుగానీ మా కిశోర్ చెప్పింది నిజమేనమ్మా !'' ఆమె కేరియర్‌లోంచి అన్నం మరో ప్లేటులోకి తీస్తూంటే విచిత్రంగా ఆమెనే చూస్తూ అన్నాడు రమేష్.

''ఏం చెప్పాడేం ?'' తల దించుకొని తన పని కానిస్తూనే అడిగిందామె.

''మా మరదలు గడుగ్గాయి. చూట్టానికి అమాయకంగా కనిపించినా వాగుడులో నాకు తాతయ్య ... సారీ ... నాయనమ్మలాంటిది. అసలు నేను మూగవాణ్ణిగా పుట్టానట. మా ఇందిర పుట్టాక, ఇద్దరం కలిసి ఆడుకున్నరోజులలో ఇందిర వాగుడు వల్ల నాకూ హఠాత్తుగా మాటలు వచ్చేసాయిట !' అనేవాడు మా కిశోర్. అదంతా మరదలిపై అభిమానంతో చెప్పిన కట్టుకథను కున్నానుగాని, ఇప్పుడు అదంతా నిజమని నమ్మాల్సి వస్తోంది మరి !''

కిలకిలా నవ్విందామె.

''మరో విషయంకూడ చెప్పాడు మరి !''

''ఏమిటో ?''

'' 'మా ఇందూ నవ్వితే ఎంతందంగా వుంటుందో తెలుసా ?' అని. 'నోర్మూయ్యవోయ్ ! కాబోయే పెళ్లామని మరీ కోతలు కోస్తున్నావు' అనేసేవాణ్ణి. కాని కిశోర్ చెప్పేదంతా నిజ్జంగా నిజమే !''

''సరేగానన్నయ్యా ! ఇక మీరూ కూర్చోండి.''

''ఎందుకూ ? భోజనానికా ?''

''ఆఁ... ఏం ?''

''చెప్పానుగా ! నువ్వొస్తావనే విషయమే మరచిపోయి హాయిగా భోజనం చేసేసే రెస్టు తీసుకుంటున్నా. పొరపాటే జరిగిపోయింది. మీ బావకి తెలిస్తే...''

''మా బావంటే అంత హడలన్నమాట ?'' నవ్వి అడిగిందామె.

''అహ...నాకా భయం ? అబ్బే...నాకెందుకూ భయం ?'' కాలర్ సర్దుకుంటూ తడబాటుతో అంటూన్న అతణ్ణి చూస్తూ మరోసారి పకపకా నవ్విందామె.

*　　　*　　　*

ఆ రాత్రి భోజనాలయేక, మాటలమధ్య అడిగింది ఇందిర ''మీరేం చేస్తుంటారన్నయ్యా ?'' అని.

''ఏముందీ ? గాడిద చాకిరీ... ఐ మీన్... గుమస్తా చాకిరీ'' నవ్వుతూ అన్నాడు రమేష్.

కొద్దిక్షణాలు నిశ్శబ్దానికి చోటిచ్చాక, రమేషే అడిగాడు మళ్లీ ''ఏమిటమ్మా అంతలా ఆలోచిస్తున్నావు ?'' అని.

''అబ్బే. ఏంలేదు.'' సంశయించింది ఇందిర

''నువ్వు ఏంలేదన్నా, నీ ఆలోచనలని క్షణంలో పసిగట్టేయగలను. నువ్వు ఆలోచిస్తున్నదేమిటో చెప్పేయనా ?''

కుతూహలంగా చెవులు రిక్కించింది ఇందిర.

''...'మా బావ ఎప్పుడొస్తాడబ్బా ?' అని ! ఔనా ?'' ఏదో మహత్తర విషయం కనిపెట్టేసినట్టున్నాడు రమేష్ నవ్వుతూ.

''ఛ ! అదేం కాదులే !'' బుంగమూతి పెట్టిందామె.

*　　　*　　　*

వారం రోజులు సరదాగా గడిచిపోయాయి. ఇందిర కూడా పసి మనస్తత్వం గల రమేష్‌తో ఇట్టే కలిసిపోయి, చొరవగా రోజులు దొర్లించేయగలిగింది.

ఆ రోజు సాయంత్రం రమేష్ ఆఫీసునుండి వచ్చేసరికి కనిపించిన దృశ్యమిది !

కిశోర్ అప్పుడే వూరినుండి వచ్చినట్టున్నాడు. చేతిలో ఇంకా సూట్‌కేసు వుంది ఇందిర కూడ అప్పుడే స్నానంచేసి వచ్చినట్టుంది. తడిసిన చీర ఆరవేసుకుంటూ ఎదురుగానే ఓ విధమైన కొంటె నవ్వుతో, అందులో కొంత ఆశ్చర్యంపాలు కలబోసి మరీ నిలబడివుంది. 'బావా మరదళ్ళు మంచి మూడ్‌లో వున్నట్టున్నారే ! ప్రస్తుతం తన కర్తవ్యమేమిటి ?' అనుకుంటూనే తప్పనిసరైనట్టుగా ...

''అరె ! ఏమిట్రా ఇంత హఠాత్తుగా దిగబడ్డావ్ ?'' అన్నాను వెనుకనుండి కిశోర్ వీపుపై గట్టిగా చరుస్తూ.

ఉలిక్కిపడి తిరిగి చూశాడు కిశోర్.

''ఏమిట్రా ఆ చూపులు ? దిష్టి తగిలేను మా చెల్లాయికి. ఎంతసేపయింది నువొచ్చి ? ఇందిరా ! నువ్వూ ఏమిటలా మౌనంగా నిల్చున్నావు? మీ ఇద్దరి వంతు కబుర్లూ మిమ్మల్ని విడిచి, సహవాస దోషంవల్ల నాకు అబ్బినట్టున్నాయి. ఆ సూట్‌కేస్ లోపల పెట్టేసి, నీ చేత్తో ఓ రెండు కప్పుల వేడినీళ్ళు మా ముఖాన పడేయి తల్లీ !'' రమేష్ చకచకా మాట్లాడుతుంటే, నవ్వుకుంటూ లోనికి నడిచింది ఇందిర.

''అన్నట్టు చెప్పటం మరిచాను. నాకు గొప్ప మతిమరపు జబ్బు పట్టుకుందోయ్. చెల్లాయి వచ్చే ముందు ఉత్తరం వ్రాసిందా ? అయినా స్టేషన్ కెళ్లటం కూడ మరచిపోయాను. పాపం ... తనే ఎలాగోలా వెదుక్కుంటూ మరీ ఇల్లు చేరుకుంది'' చెప్పాడు రమేష్ సంజాయిషీ ఇచ్చుకుంటున్నట్టు.

కిశోర్ ఎంచాతో సమాధానం చెప్పలేదు. తర్వాత కూడా మళ్లీ ఆ ప్రసక్తి ఎత్తలేదుగానీ, వేడి వేడి కాఫీ గొంతు దిగాక, తన క్రికెట్ కబుర్లు చెపుతూ కూర్చున్నాడు.

కబుర్ల మధ్య రమేష్ మరోసారి అన్నాడు ''అన్నట్టు ఇందిర వచ్చేక, హోటల్ సాపాటుకు గుడ్‌బై చెప్పేశానోయ్ ! ఇన్నాళ్లకు మన వంట పాత్రలకు, వంటింటికీ మోక్షం లభించిందనుకో !

ఇందిర వంట బ్రహ్మాండంగా చేస్తుంది సుమా ?'' అని.

''అలాగా ?'' అన్నాడు కిశోర్.

రమేష్ ఓ సారి వింతగా చూసాడతడ్ని. 'ఏమిటబ్బా వీడి ధోరణి ! ఇందిర వస్తుందని వూరికే తెగ సంబరపడిపోయాడు రాకముందు. వచ్చేక ముఖం మాడ్చుకున్నాడేం ? ఏం జరిగింది ? కొంప తీసి ఢిల్లీ ప్రయాణంలో తారసపడిన మరే అమ్మాయినో ఇందిరను మరచిపోయి ఘాటుగా ప్రేమించేసెయ్యలేదుకదా ? ఒకవేళ అంతపనీ జరిగినా...మరదలితో సరదాగా మాట్లాడటానికేం? పోనీ ... సరదాగా కాకపోయినా మామూలుగా మాట్లాడవచ్చుగా? ఒకవేళ తను ఆఫీసునుండి రాక ముందు ఊరినుండి తిరిగివచ్చిన కిశోర్, ఇందిరా ఏ విషయంపైనో ఘర్షణపడలేదు కదా? అసలే ఇందిర కోపిష్ఠి అని చెప్పేవున్నాడు కిశోర్. ఏమో... తనకు తెలిసినంతవరకూ ఇందిర సౌమ్యురాలే! మరి... ఏమో ?' తల గోక్కున్నాడు రమేష్ తనలో మొలకెత్తే ఈ 'ఏమో' లకు సమాధానం ఏంచెప్పాలో తోచక.

ఆ రాత్రి భోజనాలు కూడ ఇందిర ఎదుట మౌనంగానే ముగించారిద్దరూ. 'తను రాకముందు ఏదో జరిగేవుంటుంది !' అని గట్టిగా నిర్ధారించుకున్న రమేష్ ఉండబట్టలేక, కిశోర్ భోజనం ముగించి ప్రక్క గదిలోకి వెళ్లిపోయాక, మెల్లగా తన సందేహాన్ని ఇందిర ఎదుట వెల్లడిచేశాడు.

అంతా విని ఇందిర నవ్వేసింది.

''అది ఒకరకం బెట్టు అన్నయ్యా ! నీకు తెలియదు బావ సంగతి. ఇద్దరికీ ఒకరిపై ఒకరికి ఎంత అనురాగం వున్నా... ప్రతి విషయానికీ మా యిద్దరి మధ్య వాదనలూ, పోట్లాటలే ఎక్కువ ! దాన్ననుసరించి ఈ బెట్టు, పంతం కూడ వుంటూనే వుంటాయి. అదీ సంగతి ! నువ్వేం మా విషయంలో కలుగజేసుకోవద్దు. బావకు ఏ సలహాలు చెప్పనూవద్దు. విన్నావా మరి ?'' అంది హెచ్చరికగా.

''ఏం ? సంగతి తెలుసుకుని, తప్పైతే సలహా చెప్పొచ్చుగా ?''

మళ్లీ ఎప్పుడో... ఎక్కడో

''ఉహుఁ... మనం చెప్పే కొద్దీ మరీ నెత్తెక్కుతాడు బావ ఇలా మనమూ పట్టేపట్టుకుంటే తనే దిగివస్తాడు. అదీ సంగతి !''

''అసలూ... ఏం జరిగి...''

రమేష్ వాక్యం పూర్తికాకముందే... ''నేను వచ్చేసరికి తను ఊళ్లో లేకుండా ఎక్కడికో పారిపోయాడుగా ! అందుకని చీవాట్లు వేశాను. అందుకూ... ఆ ముఖభావం ! నువ్వు వచ్చేసరికి ఏం ఎరగనట్టు తాపీగా సూట్‌కేసు అందించి ముఖం మాడ్చుకు కూర్చున్నాడు. సరేగాని నేను చెప్పింది గుర్తుందా ?'' అంది మరోసారి, ప్రక్క గదిలోకి విన్పడకుండా మెల్లగా.

''ఏది ?'' అన్నాడు చేతిలో అన్నంముద్ద పట్టుకుని నోరు వెళ్లబెట్టి ... స్తూ.

''అదే... ఈ విషయంలో బావ ప్రవర్తన చూసి నువ్వేమీ అడగవద్దు. అంతా చూస్తూండు. అంతే !''

''ఏమిటో మీ గోల ! సరే నాకేం ?'' ఆపైన మాటలు పెంచలేదు రమేష్.

* * *

మరో వారం రోజులు గడిచిపోయాయి అతిసాధారణంగా !

ఈ వారం రోజులుగా ఆ ఇంట్లో... వారిద్దరిలో ఏ మార్పూ కనిపించలేదు రమేష్‌కి. ఊరు చూట్టానికి వచ్చిన ఇందిర గడప దాటలేదింతవరకూ. కిశోర్ సాధ్యమైనంతవరకూ ఇంట్లో తక్కువ సమయం గడుపుతున్నాడు. ఒక్కోసారి రాత్రిళ్లు కూడ యింట్లోకి రావటంలేదు. ఇందిర ఎదురుపడినా, ఏదో ఒకటి రెండు ముక్కలు అంటీ అంటనట్టు మాట్లాడుతున్నాడు. తనతోకూడ చివరకు ఇదివరకట్లా మాటలు పెంచటంలేదు. అంతా విచిత్రంగా, అయోమయంగా వుంది ఢిల్లీ నుండి వచ్చాక కిశోర్ ప్రవర్తన. ఏదో చుట్టపు చూపుగా తన దగ్గరకు వచ్చిన అమ్మాయిపై మరీ అంతలా బెట్టు చూపడం రమేష్‌కి సుతరామూ నచ్చలేదు. 'ఏది ఏమైనా, ఇందిర ఏమన్నా, తనే ఏదో ఓ ఏర్పాటుచేసి వాళ్లిద్దరి పంతాలూ – పట్టింపులూ సడలించాలి. పాపం ! ఎన్నాళ్లిలా ఆ అమ్మాయి బాధపడేది ? ఇంకొన్నాళ్లపోతే, సెలవులు పూర్తయి ఆమె వెళ్లిపోనూవచ్చు' అనుకుంటూ, ఓ సాయంత్రం కిశోర్ సావకాశంగా కూర్చున్నప్పుడు, ''ఇందిరనోసారి అలా వూరంతా త్రిప్పి తేరాదూ ?'' అన్నాడు ఉపోద్ఘాతంగా.

''నేనా!?'' అన్నాడు కిశోర్ అదోలా చూస్తూ.

''కాకుంటే ... మరినేనా ??'' అన్నాడు ఒళ్లుమండిన రమేష్.

''అదికాదు రమేష్ ! ... '' ఏదో చెప్పబోయాడు కిశోర్.

''మరింకేం చెప్పకు. వచ్చి ఎన్నిరోజులైంది. పాపం ... ఒక్క చోటికైనా తీసికెళ్లావా ? ఒక్క రోజైనా కాసినిపూలు పట్టుకొచ్చివుంటే నీ సొమ్మేం పోయి వుండేది ?'' మాటల్లో దులిపేశాడు రమేష్ కోపంగా.

''మీ చెల్లాయి ఇష్టాయిష్టాలు నాకేం తెలుసోయ్ ?'' కించిత్ ఆశ్చర్యంతో ప్రశ్నించాడు కిశోర్.

''ఎంత చెల్లాయైనా ముందు నీ తర్వాతేగా ? ఆమె ఇష్టాయిష్టాల్ని నీతో ఎప్పుడూ చెప్పలేదా ?''

''ఎంత స్నేహితుడి చెల్లాయైనా, తన స్వవిషయాలన్నీ పరాయి వ్యక్తితో చెప్తుందా ?'' తనూ అతడ్ననుకరిస్తూనే అన్నాడు కిశోర్.

చిత్రంగా చూశాడు రమేష్.

''స్నేహితుడి చెల్లాయా ... పరాయి వ్యక్తా...! ఏమిట్రా నీ డైలాగ్స్ ?'' అన్నాడు తన చిత్రమైన చూపుకు తగిన వ్యాఖ్యానాన్ని వినిపిస్తూ.

''అఫ్‌కోర్సు ... నువ్వు నన్ను పరాయిగా చూడటం లేదనుకో. అదికాదు నేననేది ... '' ఏదో చెప్పబోయేడు కిశోర్ రమేష్ మాటలకు మరో అర్థాన్ని తీసుకుంటూ.

కాని రమేష్‌కి మాత్రం లీలగా ఏదో అనుమానం వచ్చింది. అందుకే విడమర్చి మరీ అన్నాడు. ''అదేమిట్రా ! రేపో మాపో కాబోయే పెళ్లానికి...నీ 'స్వంత' మరదలికి, ఆనాడు ఉత్తరం వచ్చినప్పటినుండి మా ఇందిర వస్తుందని ఊరికే గంతులేసిన 'నువ్వు' ... ఈనాడు పరాయి వాడవా ? అదెట్లా ?'' ఒకే ఊపున అనేసి అప్పుడు ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు రమేష్.

కాని, ఇప్పుడు కిశోర్‌కి ఊపిరి స్తంభించిపోయినట్టయింది. కనుబొమలు ముడిచి, నోట మాట రానట్టు వింతగా రమేష్‌వంక చూస్తుండిపోయాడు.

''అంటే ... అంటే ... ఈ ఇందిర ... మీ స్వంత చెల్లాయి ... '' కిశోర్ ప్రశ్న సగంలోనే ఆగిపోయింది. ఇద్దరికీ ఏదో అర్థమైనట్టయి, ఇద్దరూ ఒకర్నొకరు నిలువుగుడ్లు వేస్తూ చూస్తూండిపోయారు ... ఇంటర్వెల్ సమయంలో చిత్రంలోని పాత్రధారులు సడన్‌గా ఆగిపోయినట్టుగా !!

మరో పావుగంటకు తెప్పరిల్లిన ఇద్దరూ...

''అంటే... ??'' అన్నారు ఒక్కసారిగా కంబైండ్ సాంగ్‌లా.

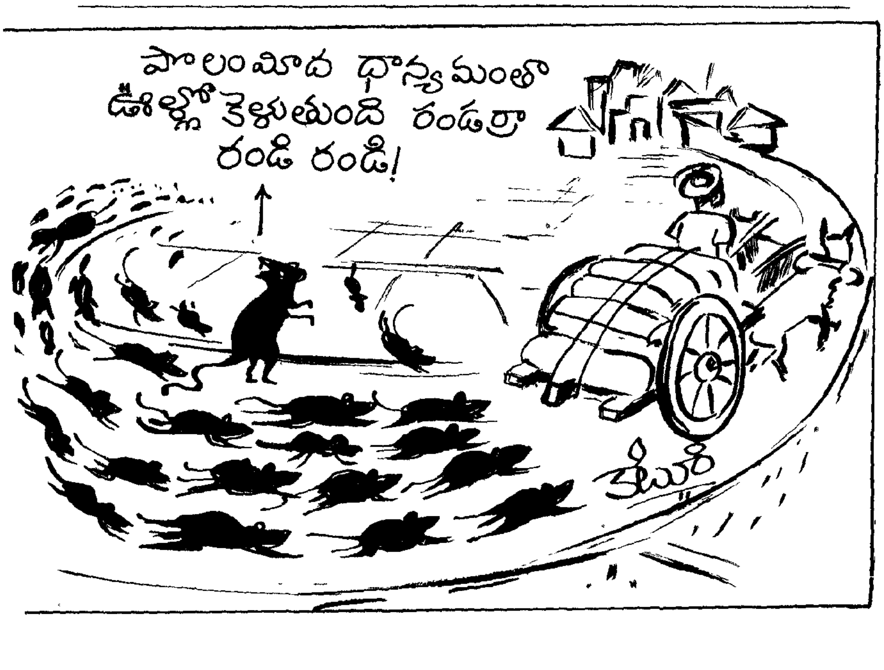

"ఇందిర మీ స్వంత చెల్లాయి కాదన్నమాట?" కిశోర్ అన్నాడు.

"ఇందిర మీ స్వంత మరదలు కాదన్నమాట?" రమేష్ కూడ అన్నాడు.

"అందుకేనన్నమాట! మీరిద్దరూ సుభావంగానే వుంటూవచ్చారు ?" రమేష్ ఏదో ఆలోచిస్తూ అన్నాడు.

"నేను లేనప్పుడు వచ్చిన ఆ అమ్మాయిని చూసి, నువ్వు పదే పదే చెల్లాయంటూంటే నిజంగా నీ చెల్లెలేనేమో అనుకున్నా. నేనున్నంత వరకూ ఇక్కడికి తెచ్చేందుకు సందేహించినందుకు, బహుశా నీ చెల్లెలితో పరాయివాళ్ల చనువుగా వుండటం నీ కిష్టం వుండదనే, నేనూ ఎక్కువగా ఆమె వివరాలను గూర్చి ప్రశ్నించలేదు. ఆమెతో చనువు పెంచుకోలేదు. కానీ..."

"ఆర్నీ! ఇవేం ఊహాగానాలురా! మరి వస్తానని వ్రాసిన మీ ఇందిర ఏమయినట్టు ?" రమేష్ ప్రశ్న.

"ఢిల్లీ వెళ్లేటప్పుడు ఉండబట్టలేక, నేనే రైల్లో కూర్చుని మా ఇందిరకు ఓ లెటరు వ్రాసి పడేసా... 'నేను తను వచ్చేసరికి ఇంట్లో వుండననీ, తీరా తను వచ్చేక నేను లేకుంటే కోపం రావొచ్చు కనుక ముందే ఈ సంగతి తెలియజేస్తున్నాననీ, అంచేత నే వచ్చాక వీలుచూసుకొని రావచ్చుననీ'ను! ఆ లెటరు చూసి తను ప్రయాణం మానుకుని వుంటుంది. మరి... ఇది ఇలా జరిగిందేమిటి ?" కిశోర్ ప్రశ్న.

"అవును. ఇలా జరిగిందేమిటి ?" ఇది ఇద్దరి ప్రశ్నను!!

"మరి... ఈ ఇందిర ఎవరో ?"

"అసలు... ఈమె పేరు కూడ ఇందిరేనా ?"

"ఇంతకూ... ఈమె... ?"

ఇలా సమాధానాలులేని ప్రశ్నలు వేసుకుంటూ కూర్చుంటే లాభం లేదనుకుని, ఇద్దరూ ఒక్కసారిగా ఇంట్లోకి నడిచారు.

అంతక్రితం వరకూ వంటింట్లో వినబడు తూన్న చప్పుడు ఇప్పుడు వినిపించటంలేదు. ఉన్న మూడు గదులూ వెతికినా ఈ క్రొత్త ఇందిర జాడ కన్పడలేదు. అనుమానంగా ఇల్లంతా పరిశీలనగా చూశారు మిత్రులిద్దరూ.

ఆమె సూట్‌కేసు కన్పడలేదు. ఇద్దరూ ఒక్కసారి త్రుళ్లిపడినట్లయి ఇల్లంతా పరిశీలించినా అంతకుమించిన మార్పేం ఇంట్లో కన్పడలేదు. ఎక్కడి వస్తువులక్కడ చెక్కుచెదరకుండా వున్నాయి... వంటింటి టేబిల్‌పై ఇందాక పాలవాడి కిమ్మని ఇందిరకే వప్పగిస్తూ వుంచిన ఏభై రూపాయల నోటుతోసహా.

ఎప్పుడెప్పుడో చదివిన దయ్యాల కథలన్నీ అదే సమయంలో ఒకటొకటిగా గుర్తువచ్చాయి రమేష్‌కి. మనసులో ఏ మూలనో చిన్న వెర్రిలాంటిది చోటు చేసుకుంది ఇద్దరిలోనూ కూడ.

ఆ సాయంత్రం వీధివైపుగల కిటికీకి దగ్గరగా ఏదో పెద్ద కవరు లాంటిది రెపరెపలాడుతుంటే, అనుమానంతో దాన్నందుకొని విప్పాడు రమేష్.

ప్రియమైన రమేష్ అన్నయ్యా!

మళ్లీ ఎప్పుడో... ఎక్కడో

నీకు నా హృదయ పూర్వక నమస్కృతులు.

ఇంచుమించు నెలరోజులపాటు నీకు చెల్లెల్నిగా, మీ యింట ఆతిధ్యాన్ని స్వీకరిస్తూ, మీ అభిమానాన్ని పంచుకుంటూ గడిపిన నేనెవరో తెలుసా అన్నయ్యా? ఈనాడు అనుకోకుండా నేను పారిపోతున్నానంటే అందుక్కారణం ... నేనెవరో, నా వివరాలేమిటో, నా నోటితో నీకు తెలుపలేకనే ... సరే! నోటితో చెప్పలేనిదాన్ని, వణికే వ్రేళ్లమధ్య తడబడే ఈ కలంతోనైనా చెప్పేందుకు ప్రయత్నిస్తా!

ఏం చెప్పను ?

నేను ఓ దురదృష్టవంతురాలిని.

పుట్టుకతో కాదు సుమా! పుట్టుకతో సంఘంలో పేరు ప్రతిష్టలున్న ఓ ఉన్నతాధికారి ఏకైక పుత్రికను. అల్లారు ముద్దుగా పెరిగి కాలేజీలో తిరిగి, స్నేహితురాళ్లతో ఉల్లాసంగా సినిమాలు చూస్తూ, అప్పుడప్పుడూ కాలేజీ ఫంక్షన్స్‌లో నాటకాలు వేస్తూ అందరిలాగానే ఆనందంగా రోజులు వెళ్లబుచ్చేదాన్ని! అలా ఆనందంగా గడిచే రోజులలోనే నాలో క్రొత్త క్రొత్త ఊహలు, ఆశలు మొలకెత్తసాగేయి. నా అందం ఆ మొలకలకు ఎరువు కాగా, తగ్గట్టు స్నేహితురాళ్ల ప్రోత్సాహం ఆ మొలకలకు నీరుపోసి అంతకంతకూ చిగురులు తొడిగేలా చేసింది.

ఉప్పు

చుట్టం వస్తే
కూర... పప్పు...
వట్టప్పుడు
చారు... ఉప్పు...
ఆ అప్పు తెచ్చిన ముప్పు —
తప్పేటందుకే ఈ ఉప్పు.

—ఎన్.వి.ఆర్. సత్యనారాయణమూర్తి

ఒకనాడు ఓ పత్రికలో నన్నాకర్షించిందో ప్రకటన. "అందచందాలు గల క్రొత్త నటీనటులు కావాలి" అని. అంతే! 'చిగురులేసిన నా ఊహలు పుష్పించి ఫలించాలంటే ఈ అవకాశాన్ని సద్వినియోగం చేసుకోవాలి!' అనుకున్న నేను, అలా అనుకున్న మరునాడే నన్ను పెంచి పెద్దచేసి నీడనిచ్చిన గూటిని వదిలి తిన్నగా మద్రాసులో వాలాను. కాని ... నేననుకున్నట్టు ఆ చిత్రంలో కథానాయికను కాదుకదా ... కనీసం ఎక్స్‌ట్రా వేషం కూడ దక్కలేదు. ఏ అందమైతే నాకుందని తెగ గర్వపడే దాన్నో ఆ అందం కెమెరాకు పనికిరాదన్నారు కొందరు. స్నేహబృందాన్ని నా చమత్కార సంభాషణతో ఆకట్టుకోగలనన్న నా నమ్మకాని వమ్ము చేస్తూ నా కంఠం బాగాలేదన్నారొకరు. ఇలా ప్రొడ్యూసర్ మొదలు లైట్ బాయ్‌వరకు తలా ఒక సమాధానం చెప్పి నాకే గొప్పతనాలూ లేవనే ఓ భరించరాని సత్యాన్ని వెల్లడించారు. మరెక్కడా నా ప్రయత్నాలు సఫలం కాలేదు. సఫలమయ్యేంతవరకూ వేచి వుండేంత సహనం, సఫలమౌతాయనే నమ్మకం మద్రాసులో చేరిన నాలుగు నెలలకే కోల్పోయిన నేను ... అలా సఫలమయ్యేందుకు కొందరు సూచించిన మార్గాలు నచ్చక, మరో నెలరోజులు గడిచేసరికి చేతిలో చిల్లిగవ్వ మిగలకపోవడంతో, ఇంటికి వెళ్లేందుకు ముఖం చెల్లక, చివరికో నిశ్చయానికి వచ్చి చేతిలోని రిస్ట్‌వాచీని అమ్మి ఆ డబ్బుతో ఈ హైదరాబాద్ చేరుకున్నాను. ఇక్కడ ఉద్యోగం చేసుకుంటూన్న ఓ స్నేహితురాలు వుండేది ఒకప్పుడు. జీవనోపాధి కోసం కొన్నాళ్లు ఆమె నాశ్రయించుకొని, ఏదైనా ఉద్యోగమో, లేదా మళ్లీ సినిమా ప్రయత్నమో చేద్దామని కొండంత ఆశతో ఆమె అడ్రసు వెతుక్కుంటూ వెళ్లిన నాకు, ఆమెకు మరోచోటికి ట్రాన్స్‌ఫర్ అయిందని విని హతాశురాలినయ్యాను.

దిక్కుతోచని అయోమయ స్థితిలో, చేతిలో సూట్‌కేసును బరువుగా ఈడ్చుకుంటూ నిర్జీవంగా, యాంత్రికంగా, బెదురుచూపులతో, ఆకలి అడుగులు వేస్తున్న నన్ను గమనించిన కొందరు రౌడీలు నా అసహాయతను గ్రహించి నా వెంటబడటంతో భయపడి, కర్తవ్యం తోచక, గత్యంతరం లేక ఈ సందులో చేరి అందులో మొదటి యింటి తలుపులు తట్టాను. ఆ యిల్లు మీదికావటం నా అదృష్టమో, దురదృష్టమో తెలియదు. సరే! ఆ తర్వాత జరిగినది నీకు తెలిసిందే! ఆ రోజున తలుపులు తెరచిన నిన్నూ, సిగరెట్టు పీకలతో నిండిన మీ గదినీ చూసేక, ఇక్కడా స్త్రీల జాడలేదని ఎంతో కంగారు పడ్డాను. అయితే అది క్షణికమే! భగవంతుడే నీ రూపంలో నా ఎదుట సాక్షాత్కరించాడు. సమయానికి నీ స్నేహితుడు కిశోర్‌గారు లేకపోవటంతో ఆయన మరదలుగా భ్రమించి నాకాశ్రయమిచ్చావు. ఆయన కూడ నీ చెల్లెల్నేనే భావనతో నన్ను గౌరవించేరు. రెండు నిండు మనసుల మధ్య ఈ వంచకి గౌరవంగ నెలరోజుల కాలాన్ని దొర్లించటానికి కారణం ఆ ఇద్దరమ్మాయిల పేర్లు ఒకటి కావటమే! లేదా ... మరోలా చెప్పాలంటే నా అదృష్టం బావుండటమేనేమో!

ఈ రోజుదయం కాఫీ తాగుతూ మీ సంభాషణ విన్నాను. నా నిష్క్రమణకు చివరిరోజిదేనని గ్రహించాను. అంతే! కప్పునక్కడే పెట్టేసి, నా సూట్‌కేసుతో సహా ప్రక్కగదిలోంచి బయటపడ్డాను. మీకు కొంచెం దూరంలోనేవున్న రామాలయం ఆవరణలో కూర్చుని ఈ లేఖ వ్రాస్తున్నానిప్పుడు. ఇన్నాళ్లూ నటిని కాలేకపోయినా జీవితంలో...ఎంతో అమాయకత నటించి నిన్ను వంచించిన నా గూర్చి నువ్వేమనుకుంటున్నావన్నయ్యా ? (ఏమనుకున్నా నీ మనసులోనే అనుకుంటావని నాకు తెలుసు!)

నేనెక్కడికిపోతానని అనుకుంటున్నావు కదూ ? ఏం చెప్పను ? గూడు వదిలిన పక్షిది గమ్యంలేని యాత్ర. గమ్యాన్ని నాకు నేనుగా చూసుకున్న నాటలో ఎటో ... ఎక్కడికో...సాగిపోతాను. మళ్లీ ఎక్కడో ... ఎప్పుడో ... ఏ జన్మలోనో ... మీ ఋణం తీర్చుకుంటాను. నీ మిత్రులు కిశోర్‌గారికి కూడ నా కడసారి ప్రణతులందజేస్తావు కదూ !

ఇన్నాళ్లూ నీతో మమతలు పంచుకుని, బాంధవ్యం పెంచుకుని, నేడు కన్నీటితో సెలవు పుచ్చుకుంటున్న నీ సహోదరి కాని సోదరి ...

(అన్నట్టు నా అసలు పేరు...) మాలిని!★